

De vier vloeken

Er was eens een dag die al 100 jaar in de maak was. Vier steden leden onder een vloek en om deze te verbreken werd er elke 100 jaar een wedstrijd gehouden waarin vier heersers vochten voor hun leven.

Volgens de legende bezocht de koning, ooit arm als kerkwacht, een heks. De heks gaf hem rijkdom en trots, maar in ruil daarvoor wilde hij heerser van Lübeck worden. De koning liep meteen weg bij het verhaal. De heks sprak echter een vloek uit over de vier steden. De koning smeekte de tovenaars om de vloek op te heffen, maar de tovenaars antwoordde hem: 'Ik zou voorzichtig zijn met de augurken in Lübeck als ik u was, want als u ze opeet wordt u zelf een augurk.' In Riga daarentegen moet je geen groen dragen, anders verander je in een pad. In Tallinn zou ik niet aanraden om met je teen het water aan te raken, anders stoom je weg, en in Wismar moet je 's nachts niet naar de sterrenhemel kijken, anders krijg je een klap van de maan op je hoofd. Als troost is er elke 100 jaar een wedstrijd waarbij vier heersers voor hun leven vechten om een vloek te verbreken. Alleen de beste van de beste zal hun stad vrij van de vloek winnen."

Daarna heeft niemand de koning of de heks meer gezien.

Opnieuw waren er 100 jaar verstreken en de dag was aangebroken waarop de vier heersers - Priit, Tõnis, Märt en Vidrik - zich midden op het kermisterrein hadden verzameld. Zowel boeren als kooplieden waren gekomen om naar deze krachtmeting te kijken. Een man in een gestreepte broek en een geruit overhemd stapte van achter het zoutbed vandaan en zei: "Wie de eerste boot van Lübeck naar Riga heeft, is de winnaar."

De heersers snelden de boten in en vertrokken meteen. Priidu deed er iets langer over omdat hij de boot bij de start voorbij rende.

Toen ze drie dagen hadden gevaren, zagen de piraten hen en vielen hun boten aan. De piraten kregen de boten van Priidu, Tõnis en Märt in handen. Vidrik ontsnapte met zijn leven en al snel begon Riga te schitteren.

In de haven zag hij de koning uit de legende aan een theetafel zitten. Toen Vidrik aankwam, zag hij eruit alsof hij net uit de oorlog kwam. Hij begon te juichen en zei: "Ik kan niet geloven dat mijn stad vrij zal zijn van deze vloek." De koning hoestte en begon hard te lachen. Vidrik vroeg: "Wat is er zo grappig?" De koning antwoordde: "Kijk, de waarheid is dat er geen vloek is. De grap is dat de vloek niet waar is.

Otter's mond viel open. "Maak je een grapje? Ik vocht voor mijn leven."

Zei de koning: "Nu overdrijf je. Je weet niet eens wat vechten voor je leven betekent, maar laten we gaan."

Vidrik werd boos en liet de koning achter op de top van de heuvel.

Volgens de legende is hij nooit meer van de top van die heuvel afgekomen.

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)